

SHEILA ROBERTS

Elust Icicle Fallsis

PAREM KUI ŠOKOLAAD

Sheila Roberts
BETTER THAN CHOCOLATE
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Nurm
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Sheila Rabe
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E03271414
ISBN 978-9949-25-527-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Lilly-Anne'ile, Patile ja kogu Washingtoni osariigi
Leavenworthi kirjastuse A Book for All Seasons töötajatele

Tänu sõnad

Mõnikord, kui me mõtleme romaani kirjutavale kirjani-
kule, kujutame endale ette, kuidas see vaeseke ihuüksi
tundide kaupa klaviatuuri kohal koogutab, ekraani jõlli-
tab, tohututes kogustes šokolaadi tarbib ja puusadele
rasvakihti kasvatab. Oh, jessas küll, see olengi mina!
Ainult et kirjutamine ei ole alati üksildane tegevus. Lõp-
pude lõpuks tuleb tüdrukul ka uurimistööd teha. Ja raa-
matu selles osas saangi ma tänada kõiki neid, kes mind
nende uuringute juures aitasid. Ma võlgnen suure tänu
oma pika meelega abikaasale selle eest, et ta jagas minuga
oma pangandusalaseid teadmisi ja tegi ohtralt uurimis-
tööd, et aidata mul ärialastes detailides täpne olla. Samuti
suur tänu Laurale Bainbridge Island City Hallist selle
eest, et ta selgitas kogu seda tööd, mis kaasneb ühe kogu-
konnaürituse korraldamisega. Tema juba teab, kuidas
kogukondlikke üritusi ette valmistada! Suur tänu Brettile
Seattle'is asuvast Theo Chocolate'ist, kes oli valmis vasta-
ma kõikidele minu küsimustele, mis puudutasid šokolaa-
divabriku juhtimist. Seda nad seal oskavad! Aitäh minu
Facebooki sõpradele ja fännidele, kes mulle retsepte saat-
sid – kui vaid raamatus oleks ruumi nende kõigi jaoks.
Aitäh minu ajustrustile: Susan Wiggsidele, Anjali Banerjeele,
Kate Breslinile ja Elsa Watsonile – no teie, tüdrukud, ikka
rokite! Ja lõpuks tohutu suur tänu Washingtoni osariigi
Leavenworthi kaubanduskoja liikmetele selle eest, et nad
võimaldasid mulle juurdepääsu oma ressurssidele – mine-
vikulood sellest, kuidas teie linn end võluvaks
alpikülakeseks ja edukaks turismisihtkohaks kujundas, on
tõeliselt inspireerivad. Kõige suuremat lugupidamist teile
saan avaldada Icicle Fallsi kaudu.

Kallis lugeja!

Tere tulemast minu ideaallinna, Icicle Fallsi. Selles paigas on olemas kõik vajalik: hingemattev loodus, vanamoelised poekesed, inimesed, kes mõistavad kokkuhoidmise tähtsust, kui elu raskeks muutub, naer, romantika ja – kõige parem – šokolaadivabrik. (Kas enam ideaalsem saabki olla?)

Ma loodan, et te naudite aega Sterlingi perekonna naiste ja nende sõprade seltsis. Need on minu tüüpi naised – naised, kes julgevad unistada ja seejärel kõvasti tööd rabama, et neid unistusi täide viia. Sest kus me ilma unistusteta oleksime? Ja kus me oleksime ilma emade, õdede, sõbrannadeta, nende eriliste inimesteta, kes meid meie vigadest hoolimata mõistavad ja armastavad? Mina ei tea ega tahagi teada.

Ma esitan teile väljakutse lugeda see raamat läbi ilma kilukestki šokolaadi söömata. Mina seda ei suutnud! Ma loodan, et leiate mind Facebookist ja Twitterist ning heidate pilgu minu veebisaidile www.sheilasplace.com. Head lugemist!

Sheila

Esimene peatükk

„Juhtige oma suhteid hästi ja teie äril läheb hästi. Sest, lõppude lõpuks, mis see äri muud on kui suhe, millele on juurde lisatud mõned dollarimärgid?”

Muriel Sterling „Töö ja lõbu koos: kuidas töö ja armastuse vahel edukalt tasakaalu saavutada”

Samantha Sterling istus Icicle Fallsi koguduse kiriku esimeses pingireas ema kõrval ja võitles tungiva sooviga hüpata püsti, joosta altari ette, suruda käed ümber oma kasuisa Waldo kaela ja ta ära kägistada. Ta ei teinud seda kahel põhjusel. Esiteks, tüdrukud ei tee kirikus selliseid asju. Kuid ta oleks suutnud oma tagasihoidlikkusest jagu saada, kui ei oleks olnud teist põhjust – jumal oli Waldo juba enda juurde võtnud. Waldo oli sama surnud kui 2. kiirteel auto alla jäänud loom. Lisaks tütrele oma esimesest abielust oli ta endast maha jätnud leinava abikaasa Murieli, kolm kasutütart – Samantha, Cecily ja Bailey – ning perefirma, mis oli peaaegu sama surnud kui Waldo ise.

Sweet Dreams Chocolates oli olnud täies elujõus, kui Samantha isa veel elas. Ettevõtte oli rajanud Samantha vanavanaema Rose ja see oli isa juhtimise all aeglaselt, kuid järjekindlalt kasvanud – üks suur õnnelik pere peegeldamas õnnelikku peret, kes selle kasutamisest elatus. Kõik kolm õde olid veetnud oma suved Sweet Dreamsis tööta-

des. Kõigile kolmele oli juba varasest east alates pähe taotud, et see äri on nii nende perekonna sissetuleku- kui ka auallikaks (šokolaadist rääkimata), aga just Samantha oli see, kes sellesse armus. Kolmest tüdrukust jäi vaid tema paigale ning oli vaieldamatu õigusega otsene pärija.

Kuid siis suri ta isa ja kõik jäi seisma. Samantha kaotas mehe, keda tema ja ta õed olid jumaldanud, ning ema kaotas jalgealuse. Muriel jättis firma autopiloodil töös hoidmise Samantha ja raamatupidaja Lizzy hoolde, samal ajal kui ta ise kõigepealt leinas ja seejärel mõne aja pärast uue abikaasa otsingutele asus.

Siis ilmus lavale Waldo Wittman, pikk hallipäine leskmees, kes oli hiljuti pensionile jäänud, mida oli tagant utsitanud firma kulusid vähendada soovinud tööandja. (Nüüd tagasi vaadates kahtlustas Samantha, et oli ka teisi põhjusi, miks Waldost vabaneda sooviti.) Mees oli tahtnud rahmeldavast eluviisist eemale pääseda, või vähemalt nii oli ta väitnud. Waldo otsustas, et oma mägiste vaatepiltide, Ida-Washingtoni veinikeldrite läheduse, väikelinna sõbralikkuse ja veetleva lesega vastab Icicle Falls tema nõudmistele. Ja Muriel jõudis Waldo suhtes samale järeldusele. Seega sai ta pärast poolteise aasta pikkust lesepõlve endale uue mehe.

Ja seal see mees nüüd oli, kiriku eesosas, väljasirutatult oma hallis – hinnalises! – lemmikülirkonnas. Armas kallis Waldo... rahaõgija. *Oh, Waldo, kuidas sai kõik nii kiiresti nii valesti minna?*

Oli jaanuari algus, uus aasta oli äsja alanud. Ja milline luupainajalik aasta see tulla töötas, kõik seetõttu, et ema oli teinud oma uuest abikaasast nende perefirma presidendi. Ta oli pannud Samantha turundusvaldkonna eest vastutava asedirektori kohale – oli see alles arukas tegu.

Nüüd oli Samantha asedirektor katastroofi eest vastutaval ametikohal ja ta suutis vaevu liikumatult paigal istuda, mõeldes segadusest, mis teda kontoris ees ootab.

„Ära nihele,“ sosistas tema kõrval istuv õde Cecily.

Matustel nihelemine ei olnud arvatavasti sünnis, kuid see oli edusamm võrreldes tema sooviga püsti tõusta, juukseid peast kiskuda ja hullu kombel kriisata.

Oh miks küll ei olnud ema ja isa teinud seda mida vaja, et olla kindel, et kui isaga peaks midagi juhtuma, läheb äri edasi asjatundlikesse kättesse? Siis oleks ema saanud õnnelikult vastabiellunu õndsusse sukelduda ja kõik oleksid rahul olnud.

Mitte keegi neist ei olnud arvanud, et ema igaveseks üksinda jääb. Ta oli isa sures alles viiekümnendates ega osanud üksinda elada.

Kui Waldo pildile ilmus, ärkas ema taas ellu, ja Samantha oli tema üle õnnelik olnud. Mees oli lõbus ja võluv ning nad olid õdedega ta soojalt vastu võtnud. Miks ka mitte? Ta oli naeratuse ema näole tagasi toonud. Alguses said kõik hästi läbi. Waldo oli olnud nagu Samanthagi amatöör-fotograaf ja nad olid nautinud pildistamisest rääkimist. Kui Samantha kodunt läbi astus, et emaga äriasju arutada (või vähemalt seda üritada), oli tema lemmiknaljaks küsida: „Kus Waldo on?“

Aga kui ema mehe nagu pommi äri peale laskis kukkuda, ei olnud Samanthal vaja seda enam küsida. Ta teadis, kus Waldo on. Mees oli kontoris, omapäi tuuseldamas ja teda hulluks ajamas.

Samantha krigistas hambaid, arvutades mõttes kokku, kui palju raha oli mees raisanud: uued visiitkaardid tema nimega, uued kirjatarbed, uus varustus, mida nad ei olnud vajanud, uhke telefonisüsteem, mida nad ei saanud

endale lubada, kuid mida too libekeelne müügiesindaja oli suutnud Waldot ostma meelitada. Kuidas sai üks äri-mees äris nii kehv olla? Loomulikult oli ta veennud nii ennast kui ka ema, et iga ost on vajalik, ja Samanthal oli puudunud tema peatamiseks vetoõigus.

See oli olnud alles algus. Kuus kuud tagasi olid kasuminumbrid langenud ja neil hakkasid tekkima raskused varustajatele maksmisega. Waldo vähendas tootmist, mis seejärel mõjutas nende suutlikkust tellimusi täita, ja Lizzy, nende raamatupidaja, hakkas välja nägema nii, nagu oleks vikatimees ise teda õhtusöögile kutsunud. „Me oleme oma maksuameti kvartaliaruannetega hilinenud,” oli ta Samanthale teatanud. „Ja see ei ole veel kõik.” Ta näitas Samanthale firma krediitkaardiga tehtud kulutusi, mis olid täiesti arusaamatud. Püstol. Laskemoon. Kastide ja kastide kaupa pudelivett, piisavalt, et hoolitseda kogu linna janukustutamise eest. Waldo oli rahaõgiv rändtirts, kes kugistas kogu ettevõtte alla.

Kus on Waldo? Hõivatud nende elu vetsupotist alla laskmisega. *Pahh, pahh, pahh!* Samantha oleks hea meelega mehe pea potti toppinud ja...

„Ja ma usun, et kui Waldo saaks praegu meiega rääkida, ütleks ta: „Olgu jumal tänatud hästi elatud elu eest.”” ütles pastor Jim.

Ema nuuksatas ja Samanthat torkas süütunne. Ta peaks samuti nutma. Waldo oli talle meeldinud. Too oli olnud mees, kellel oli suur süda ja suur eluisu.

„Me teame, et teda hakatakse igatsema,” ütles pastor Jim ning Cecily asetas lohutavalt käe ema käsivarrele. See loomulikult andis naisele loa nutma puhkeda.

„Vaene ema,” sosistas Bailey, kes istus teisel pool Samanthat. „Kõigepealt isa ja nüüd Waldo.”

Kaotada kaks abikaasat tähendab rääkida kahekordsest hoobist. Ema ei olnud mitte ainult armastanud mõlemat oma meest – ta oli armastanud abielus olemist. Tal puudus ärivaist (mis arvatavasti selgitas seda, miks vanaisa oli nii kõigutamatu rahuga lasknud isal Sweet Dreamsi juhtida), kuid tal oli annet suheteks. Üks väike kirjastus oli isegi paar tema suhetealast raamatut avaldanud ja enne kui Waldo suri, oli ta kavatsenud hakata kirjutama uut pealkirjaga „Õnneliku taasabiellumise saladused”.

Samantha lootis, et nüüd suunab ema oma tähelepanu sellele, et õppida, kuidas elada õnnelikult – abielus *olemata*. Vähemalt seni abielus olemata, kuni nad äri kriitilised punktid kõrvaldavad ja ohjad ametlikult Samanthale üle annavad.

Mida varem, seda parem. Tema esimene äriiga seotud tehing oleks tööle tagasi võtta Lizzy, kelle Waldo oli vallandanud käpardlikus katses kulused kokku hoida. Ta lootis vaid, et Lizzy tuleb tagasi ja aitab tal selle segaduse kontrolli alla saada.

Samantha ohkas sügavalt. Ema ta kõrval oli leinamas ja tema suutis mõelda vaid sellele, kuidas perefirmit päästa. Mis tal ometi viga on? Kas tal on südame asemel kalkulaator?

„Nüüd sooviksin ma anda kõigile võimaluse midagi Waldo kohta öelda,” ütles pastor Jim.

„*Ta ajas mind hulluks!*” ei oleks ilmselt sobilik. Samantha jäi oma kohale.

Kuid paljud teised inimesed olid selle võimaluse üle õnnelikud.

„Ta oli kõige heldem mees, keda ma kunagi kohanud olen,” ütles Maria Gomez, Waldo igapäevane ettekandja Zeldas. „Ta andis mulle autoremondiks kakssada dolla-

rit. Lihtsalt niisama. Ütles, et ma ei muretseks tagasimaksmise pärast.”

Samantha surus huuled kindlalt kokku ja manas silme ette pildi sellest, kuidas tiibadega sajadollarilised rahatähed minema lendavad, ülespoole keerlevad ja seejärel suuna Magava Daami mäe poole võtavad.

Sul ongi südamel asemel kalkulaator: Inimesed räägivad sellest, kui tore Waldo oli olnud, aga tema suudab mõelda vaid rahast. Ta on hirmus inimene, hirmus, hirmus inimene. Ta ei olnud ju alati selline olnud, või kuidas? Samantha silmanurgast veeres alla pisar.

Ed York, D’Vine Winesi omanik, tõusis püsti. „Mul on endiselt meeles see, kuidas me istusime Waldoga tema terrassil, vaatasime mägesid, jõime kahe peale pudeli veini, ja ta ütles: „Tead, Ed, enam paremaks minna ei saagi.” Waldo, tema juba teadis, kuidas elu nautida.”

Samal ajal, kui kõik teised tema ümber juukseid peast kiskusid.

„Ta oli üks armas hing,” ütles vanaproua Nilsen. „Eelmisel kuul peatus ta krõbedas külmas, et aidata mul auto-kummi vahetada, kui see 2. kiirteel katki läks.”

Kiidulaul muudkui jätkus. Hea, vana, imeline Waldo. Kõik jäävad teda igatsema – välja arvatud tema närune, tänamatu, ahelaid lohistav Scrooge, kasutütar, kel on südamel asemel kalkulaator. Ta on haletsusväärne. Veel üks pisar hiilis silmanurgast välja ja veeres mööda põske alla.

Lõpuks kuulutas pastor Jim talituse lõppenuks ja seltskond suundus pilvise taeva all Festival Halli, kus kõik said omavahel suhelda, Waldot veelgi taevani kiita ning külmi lihalõike ja kartulisalatit vitsutada. Sisse astudes kolm öde naeratasid ja tänasid kaastundeavalduste eest.

Waldo vend ja tütar Wanda olid idarannikult kohale lennanud. Nähes naise punaseid silmi, kui too lähemale

jõudis, õnnestus Samanthal leida osavõtlikkust kesk teda valdavast süütunnet ja pahameelt ja pettumust.

„Mul on kahju, et meie taaskohtumine nii kurbadel asjaoludel toimub,” ütles Wanda.

„Meil samuti,” vastas Cecily.

„Ma tunnen sulle kaotuse pärast kaasa,” lisis Samantha. Ja mõtles seda tõsiselt. Ta teadis, kui kohutav on isa kaotada, ja ta ei oleks soovinud seda ka oma suurimale vaenlasele.

Wanda tupsutas vesise pabertaskurätikuga silmi. „Ma ei suuda uskuda, et ta on läinud. Ta oli parim isa. Ja ta oli alati nii positiivne, nii optimistlik.”

Nii rumal. „Ma soovin, et saaksime aega tagasi keerata,” lausus Samantha.

Wanda nuutsatas ja noogutas. „Te olite kõik tema vastu nii kenad.”

Samanthale ei tulnud pähe midagi, mida selle peale kosta. Tal ei olnud just erilist soovi tunnistada, et paari viimase kuu jooksul oli ta olnud kõike muud kui kena.

Cecily vastas õe asemel: „Ta oli tore mees.”

Tõsi. Ta oli lihtsalt vilets ärimees.

„Isa vaieldamatult armastas Murieli,” ütles Wanda. „Ta oli pärast ema surma nii üksildane. Muriel andis talle uut elujõudu.”

„Ja ma ei tea, milline oleks olnud ema elu ilma temata,” lausus Samantha.

„Ma arvan, et Murielile meeldiks seda kuulda, Wanda,” pomises Waldo vend Walter, kui ta nende kauget poolõde eemale juhtis.

„Ma vajan üht jooki,” ütles Samantha.

„Väga hea mõte,” nõustus Bailey ja nad suundusid kõik punšikausi juurde.